

ΧΑΡΤΕΣ ΚΑΙ ΧΑΡΤΟΓΡΑΦΙΑ ΣΤΗΝ ΠΡΟΜΙΝΩΪΚΗ ΚΑΙ ΜΙΝΩΪΚΗ ΕΠΟΧΗ

Γρηγοριάδης Π.
Ανεξάρτητος Ερευνητής – Συγγραφέας

Περίληψη

Η Μινωϊκή Παγκοσμιοποίηση βασίσθηκε στην ανάπτυξη και την τεχνογνωσία της ναυπηγικής Τέχνης και στην επινόηση των Χαρτών και της Χαρτογραφίας από τον Δαίδαλο την εποχή του Μίνωα. Οι σωζόμενοι χάρτες της Προμινωϊκής και Μινωϊκής Εποχής στις μέρες μας είναι ο Μινωϊκός Λαβύρινθος σαν Συμπαντική απεικόνιση των Αστερισμών Δράκοντος, Μεγάλης Άρκτου καθέτως, και Μικρής Άρκτου και Βοώτη οριζοντίως και σταυροειδώς, και οι Οκτώσχημες «Ασπίδες» τοιχογραφίες του Ανακτόρου της Κνωσού σαν πολυκεντρική προβολή της γήινης επιφάνειας όπως την είχανε πρωτοσυλλάβει οι χαρτογράφοι της τότε Εποχής κατά την διεύθυνση Βορράς-Νότος. Αντίστοιχοι χάρτες υπάρχουνε και στα Μυκηναϊκά Ανάκτορα αφού οι Μυκηναίοι αποτελέσανε τους συνεχιστές της Μινωϊκής Παγκοσμιοποίησης.

MAPS AND CARTOGRAPHY IN THE PRE-MINOAN AND MINOAN TIMES

Gregoriades P.
Independent Researcher – Author

Abstract

The Minoan Labyrinth is the oldest outline Universal Model, a map of the sky with the number seven (7) in the center of it. The "shape" of number seven (7) rises up from an isosceles Greek cross and the depiction of four big and very known constellations one on each edge of the cross: 1) Drago, 2) Ursa Major vertically, 3) the Pole Star (Ursa Minor) and 4) Bootes (Arcturus) horizontally. Based on this, the Minoans were the only ones who, in at least 3500BC but probably even earlier than that, were capable of extended sea travels, in time and distance. The oldest terrestrial depiction of the earth surface (land and sea) in the Minoan times, was given by fresco maps of the Knossos Palace, known as "Shields of shape eight", a multicenter projection from North to South and later in the Mycenaean Palace we also have this depiction and knowledge of cartography.

Λέξεις κλειδιά: Πυθαγόρειος Τετρακτύς, Λαβύρινθος, Γραμμοδεσία, Στίγμα.

Key words: Pythagorean Tetraktys, Labyrinth, Connecting lines, stigma.

1. Εισαγωγή

Η ναυσιπλοΐα, εκτός από πλοία απαιτεί και γνώσεις Αστρονομίας ώστε με την βοήθεια των Άστρων να χαράζεται η πορεία του σκάφους. Η Γνώση αυτή παρουσιάζεται να κατέχεται από το Μινωϊκό Ιερατείο μερικές χιλιάδες χρόνια προ Χριστού, γεγονός που ανέδειξε τους Μινωϊτες σε πρωτοπόρους αλλά και ποντοπόρους ναυτικούς, περιηγητές και χαρτογράφους. Γιατί είναι ανάγκη, όταν ένα Κράτος, όπως το Μινωϊκό, που αναδύθηκε και επιβλήθηκε σε ναυτοκράτορα, η χαρτογράφηση να αποτελεί ανάγκη αλληλένδετη με την Αστρονομία.

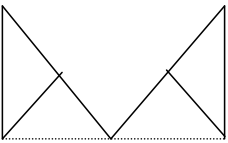
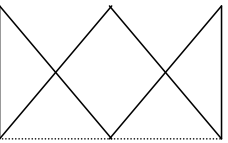
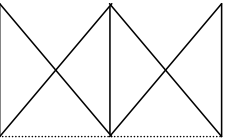
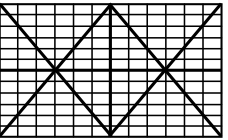
Όταν μιλάμε για Προμινωϊκή Εποχή αναφερόμαστε στην Μυθολογία, η οποία σαφώς είναι Ιστορία της βαθιάς Αρχαιότητας με ελλιπέστατα στοιχεία για μας αναδυόμενη στην αντίληψή μας μέσω Μύθων που επιζητούνε την ερμηνεία τους. Η Μυθολογία αναδεικνύεται κυρίως από τους «Ορφικούς Ύμνους», τα «Ομηρικά Έπη» και τις ανάλογες αναφορές του Πλάτωνα, του Ησίοδου και του Απολλοδώρου ως Μεμημένων, Μυστών – Διδασκάλων.

Είναι προφανές ότι το πρωταρχικό μέσον που άλλαξε και διαμόρφωσε την εικόνα του Γήινου Πολιτισμού επιταχύνοντας ιλιγγιωδώς την εξέλιξη της κάθε Εποχής υπήρξε το πλοίο (ή ναυς) με την ναυσιπλοΐα. Για την κατασκευή του πρώτου απαιτούνται Μαθηματικά, Επιστημονική Γνώση ναυπηγικής και πολυσχιδής για την ιστιοφορία και τεχνική επεξεργασίας ξύλου και αντοχής υλικών. Για την δεύτερα απαιτείται γνώση Ιστιοπλοΐας και τέλος το κυριότερο όλων Αστρονομίας και χαρτογραφίας προκειμένου να μεταβούμε και να επανέλθουμε στον τόπο της εκκινήσεώς μας συνειδητά. Αυτή η χαρτογραφία αναδύεται σαν Γνώση Μυθολογική αναγόμενη στο «Δωδεκάθεο του Ολύμπου».

2. Προμινωϊκή Χαρτογραφία

Η Προ-Μινωϊκή Χαρτογραφία έχει σαν Δημιουργό της τον Ήφαιστο. Ως προς τον Ήφαιστο ο Όμηρος αναφέρει πως Εννέα (9) Έτη μαθήτευσε κοντά στην κόρη του Ωκεανού (Ω=18) Ευρυνόμη και την Θέτιδα («Ιλιάδα» Σ 394-397) όταν από τον Ουρανό επέπεσε στον Ωκεανό «χωρίς να ξέρει τίποτα κανένας άλλος από τους Θεούς και τους θνητούς ανθρώπους». Η αναφορά αυτή υποδηλώνει 1) Το άκρως απόρρητο των Ιερατικών Γνώσεων ακόμη και από τους ... Θεούς, 2) Ότι του Μίνωος προηγήθηκαν οι Σίντιες Ιερατείο της Λήμνου και των Θρακών οι οποίοι είχανε καθιερώσει την εννεαετία (9έτη) ο δε Όμηρος αποκαλώντας τον Μίνωα Εννέωρο («Οδύσσεια» ραψ. 19, στ. 178-179) έχουμε αναγνώριση του κύκλου των εννέα ετών το δε προσωνύμιο αυτό του αποδίδει την επιβολή στον τότε Κόσμο του Μινωϊκού Ημερολογίου και την γεωπολιτική και γεωστρατηγική του δύναμη οφειλόμενη α) στην δυνατότητα και Γνώση της ναυπηγικής Τέχνης, β) στην Γνώση και Χρήση Γραφής και Ηλιακού Ημερολογίου, γ) Γνώση και Χρήση των λοιπών Τεχνών και Επιστημών όπως των Μαθηματικών, της οικοδομικής, μεταλλουργίας, επεξεργασίας υλικών, δημιουργίας τεχνητών υλικών (οπτός πηλός) κ.ά. Σημειούται δε πως το σώμα της Πανδώρας κατά διαταγή του Διός κατασκεύασε ο Ήφαιστος από άργιλον και το εμπύχωσε ο εντολέας του, δ) στην Γνώση χαρτογραφίας και Χρήση Χαρτών βάσει Γεωδαιτικού Δικτύου στο οποίο «παγίδευσε» την Ήρα και από το οποίο την ελευθέρωσε ο Διόνυσος καθώς και η «παγίδευση» του Άρη και της Αφροδίτης όταν σαν απατημένος σύζυγος έμαθε τις ενόχους σχέσεις τους από τον Ήλιο («Οδύσσεια» Θ 306-312). Άλλωστε το γεγονός αυτό μνημονεύεται διαφορετρόπως και στην «Ιλιάδα» (Ξ. 388) «Εστιν τοι θάλαμος, τον τοι φίλος υιός έτευξεν Ήφαιστος» λέει η Ήρα στον Δία. Συμφώνως λοιπόν τα ανωτέρω ο Όμηρος ονομάζει τον Ήφαιστον γιού του Δία και κατασκευαστή θαλάμου δηλαδή «περικεκλεισμένου χώρου» αφού ο ίδιος είχε κατασκευάσει τον οίκον του από χαλκό («Ιλιάδα» Σ 370) περίφημο μεταξύ των Αθανάτων, ακατάλυτον και λαμπερόν όπως ορίζεται με τρία επίθετα από τον Όμηρο. Ο «περικεκλεισμένος χώρος» μας ορίζει τον Λαβύρινθο, τον πρώτο Συμπαντικό Χάρτη που ο Δαίδαλος σαν κοινός θνητός εφάρμοσε επί της Γήινης επιφανείας την θεική Γνώση τα όρια του οποίου καθορίζονται από τα Γράμματα που συνθέτουμε το Γράμμα Α.Λ.Φ.Α. (Πίνακας 1) και αναδύεται ο Μέγας Ρόμβος που ορίζει με τις γωνίες του τις τέσσερις Εποχές (Πίνακας 2) συμφώνως τα Ορφικά Κείμενα «τετραβάμοσι ποσσί χορευών (...) ρόμβου απειρεσίου δινεύμασιν οίμον».

Πίνακας 1. Καθορισμός των συντεταγμένων για χαρτογραφική απεικόνιση με 12x12=144 κανάβους

<p>I.</p> <p>Α.Λ.Φ.Α</p>	<p>II.</p> <p>Α.Λ.Φ.Α.</p>
<p>III.</p> <p>Α.Λ.Φ.Α.</p>	<p>IV.</p> <p>ΛΑΒΥΡΙΝΘΙΚΗ ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ</p>

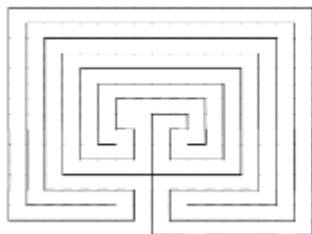
Ευριπίδη (Ηρακλέους 1327). Από τον Πλούταρχο αποκαλείται «ΜΙΘΟΞΗΡ» (Θησεύς XV Ισοκράτης Λόγοι 28). Υπήρξε αποτέλεσμα της τιμωρίας του επιόρκου Μίνωα από τον Ποσειδώνα και της συνεύρεσης της Πασιφάης με τον αναδυθέντα από την Θάλασσα Ιερό Ταύρο που δώρισε ο Θεός για θυσία από τον Μίνωα ο οποίος τον κατακράτησε στις αγέλες του. Ο Μινώταυρος λοιπόν «κλείσθηκε» στον Λαβύρινθο που κατασκεύασε ο Δαίδαλος και τρεφότανε με επτά (7) νέους και επτά (7) νεάνιδες τέκνα των Αθηναίων που στέλνανε κάθε εννέα (9) χρόνια στην Κρήτη σαν φόρο αίματος της υποτέλειάς τους στον επικυρίαρχο Μίνωα (α) Διόδωρος Σικελιώτης IV 61,3, β) Απολλόδωρος III 203, γ) Ευστάθιος Οδύσσεια 1688,34 και δ) Πλούταρχος Θησεύς XV). Είναι προφανές ότι η διήγηση αφορά το προ-Μινωϊκό ή πρωτο-Μινωϊκό Σεληνιακό Ημερολόγιο που έπρεπε να έχει συμβατότητα με το νεώτερο θεσπιζόμενο με βάση τον Αστερισμό του Ταύρου κατά την Εαρινή Ισημερία οπότε και θεσπίστηκε η καινοτομία της Αρχής του Έτους σε σημερινή ημερομηνία την 21-22 Μαρτίου. Όλος ο Μύθος συντίθεται από τον Συμβολισμό συγκαλύψεως της Αστρονομικής και Ημερολογιακής Γνώσης. 1) Ο Ταύρος Αστερισμός καθορισμού της Εαρινής Ισημερίας. 2) Αναδύεται από τον Συμπαντικό Ωκεανό (Θάλασσα). 3) Το Μινωϊκό Ιερατείο δεν θυσίασε τον Ταύρο (δεν άλλαξε το Ημερολογιακό υφιστάμενο Σύστημα). 4) Αλλά από αυτόν και την επιορκία του Μίνωα προέκυψε ένα νέο «μικτό» Ημερολόγιο (ΜινώΤαυρος). 5) Το Αρχικό Μινωϊκό Ημερολόγιο είχε σαν βάση το εννεαήμερο 9ημέρες x 4 «εβδομάδες» = 36 ημέρες ο Μήνας. Το νέο ημερολόγιο είχε το Επταήμερο (7 ημέρες). Τα δύο αυτά ημερολόγια είχανε και διαφορετική διάρκεια Έτους. Το πρώτο 360 ημέρες +5,25 Επαγόμενες το δεύτερο 364 Ημέρες + 1,25 Επαγόμενες και διαφορά όπως προαναφέρθηκε στις «εβδομάδες» το μεν πρώτο διάρκεια ΕΝΝΕΑ (9) ημερών το δε δεύτερο ΕΠΤΑ (7) ημερών εβδομάδα. Τα δύο αυτά γίνονται συμβατά μεταξύ τους στην Εννεαετία (9 έτη) διότι έχουμε τις σχέσεις των ακεραίων Αριθμητικών δεδομένων (Πίνακας 4).

Πίνακας 4. Συμβατότητα διαφόρων ημερολογίων κάθε εννέα έτη.

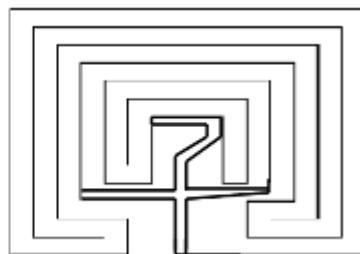
Διάρκεια Έτους 364 ημέρες x 9 έτη = 3276 ημέρες
3276 ημέρες
α) $\frac{3276 \text{ ημέρες}}{7 \text{ ημέρες /εβδομάδα}} = 468 \text{ εβδομάδες}$
β) $\frac{3276 \text{ ημέρες}}{9 \text{ ημέρες /εβδομάδα}} = 364 \text{ «εβδομάδες»}$
Επαγόμενες 9 έτη x 1,25 ημέρες ετησίως = 11,25 ημέρες
για αμφότερα στην 9ετία

Με τον Μύθο του Μινώταυρου σαφώς λοιπόν συγκεκριμενοποιείται ο Λαβύρινθος και κατ' επέκταση η εν συνεχεία εξελικτική μορφή του σαν το Σύμπαν που ο Αστερισμός του Ταύρου ζώντας και κινούμενος εντός αυτού, ενώ έχει διπλή φύση (ταυρωπός, ταυρόμορφος ανθρωπόμορφος), δηλαδή Ταύρος στο Σύμπαν και Άνθρωπος στην Γη, η Συμπαντική του φύση (Ταύρος) υπερισχύει της γήινης (Άνθρωπος) «τρώγοντας» κάθε εννέα (9) σημερινά έτη δεκατέσσερις νέους (7 νέες και 7 νέους) που εντασσόντουσαν για να σπουδάσουνε στο Μινωϊκό Ιερατείο τις απόρρητες Γνώσεις, ή χωρίζοντας το Έτος σε 14μερίες έχουμε $364 : (7+7) = 14 = 26$ δεκατετραήμερα.

Ο Λαβύρινθος λοιπόν φέρεται σαν το μυθεύμενο οικοδόμημα του Μίνωα, όπου ήτο εγκλεισμένος ο Μινώταυρος. Ο Όμηρος, ο Ησίοδος και ο Ηρόδοτος δεν κάνουνε μνεία του. Παραστάσεις του Λαβυρίνθου βρεθήκανε απεικονιζόμενες σε τετραγωνική και κυκλική μορφή πάνω στις όψεις νομισμάτων της Κνωσού, σε σφραγίσματα του Ζάκρου και σφραγίδες της Αγίας Τριάδος (Κρήτη) και αλλού καθώς και σε αγγεία. Ενδιαφέρον παρουσιάζει μια απεικόνιση σε τοιχοποιία οικίας (;) της Πομπηίας (Σχήμα 1). Το εν λόγω σχήμα παρουσιάζει την ιδιαιτερότητα να υφίσταται περιμετρικά ένας διαδρομικός κάναβος πρόσθετος.

Σχήμα 1. Ο «Ιταλικός» Λαβύρινθος απεικόνιση από την Πομπηία.

Σχήμα 2. Ο Μινωικός Λαβύρινθος

4. Ο Λαβύρινθος

Είναι γνωστόν πως κάναβος καλείται το χαρτί τετραγωνισμένο συνήθως που χρησιμεύει στην πολυγωνομετρία για μεταφορά κορυφών πολυγωνικών οδούσεων, με ορθογώνια επίπεδα συντεταγμένων αυτών. προφανώς η λέξη κάναβος συνδυάζει και προέρχεται από μετρικό στοιχείο χρόνου, χωρητικότητας και μήκους (α) κάνα = 1 πούς αγγλικός, β) κάνα μαλτέζικη = 7 πόδες αγγλική) όπως έφτασε από τον Κάλαμο των Αρχαίων Ελλήνων και την Άκαινα (Άκαινα – καινα – κανα) των Πελασγών (Βλ. Π.Δ. Γρηγοριάδη «Ατλαντίς Συμπαντική Γήινη Εσπερία» σελίδες 41,103,126). Η απεικόνιση επί των νομισμάτων της Κνωσού του Μινωϊκού Λαβυρίνθου (Σχήμα 2) προεκτείνοντας οριζοντίως και καθέτως τις περιεχόμενες στο εξωτερικό γραμμικό του πλαίσιο γραμμές δημιουργούνται εκατόν σαράντα τέσσερις ($144 = 12 \times 12$) Κάναβοι ενώ το επιζωγραφισμένο στην τοιχοποιία της οικίας στην Πομπηία δημιουργεί διακοσίους πενήντα πέντε κανάβους ($255 = 17 \times 15$).

Εάν παρατηρήσουμε τους Πίνακες Γραμμικής Α' και Β' ευκόλως αντιλαμβανόμαστε Λαβυρινθικά τμήματα να απεικονίζονται στο συλλαβητάριο (Πίνακας 5).

Πίνακας 5. Σύμβολα Γραμμικής Γραφής Α' και Β'.

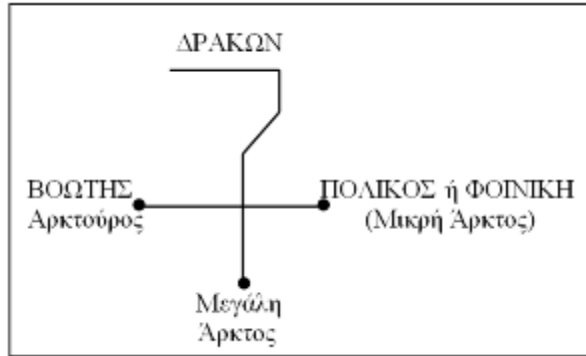
α/α	Σύμβολο		Παρατηρήσεις	Γραμμική
1		Ke	Τμήμα Λαβυρίνθου	Α'
2		Su	Τμήμα Λαβυρίνθου	Α'
3		Wi	Περίγραμμα ανεστραμμένου Λαβυρίνθου	Α'
4		Pi	Τετρακτύς	Α'

Είναι χαρακτηριστική η αναφορά της Λαβυρινθικής Τετρακτύος στους Ορφικούς Ύμνους (VIII Άστρον θυμίαμα, άρωμα «Ορφικά» σελίς 202): «... επταφασείς ζώνας εφορώμενοι, ηερόπλαγθοι, ουράνιοι, χθόνιοι τε, πυρίδρομοι, αιέν στείρεις» περιγράφοντας σαν «επταφωτισμένες ζώνες» την Λαβυρινθική Τετρακτύν στους «διαδρόμους» της οποίας κινούνται τα Άστρα αιωνίως (αιέν) πυρίδρομοι (με πύρινη διαδρομή).

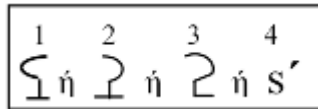
Η αναφορά του Αριθμού Ε.Π.Τ.Α. (Έξι-Πέντε-Τέσσερα-Άλφα) στην Συμπαντική Δομή μνημονεύεται και στην Λύρα του Απόλλωνα που τοποθέτησε Επτά Χορδές σαν «ανάμνηση» του Άσματος των Κύκλων για τους πόνους της εγκύου Λητούς που το επαναλάμβανε επτά φορές («(4) Ύμνος εις Δήλον» στίχοι 249-252 «Ορφικά» σελίς 413). Και εδώ το «Άσμα» αναφέρεται στην μετέπειτα Πυθαγόρεια θεωρία της Συμπαντικής Μουσικής.

Ο Αριθμός Ε.Π.Τ.Α. (7) λοιπόν είναι αυτός που διαμορφώθηκε από τα Σταθερά Συμπαντικά Σημεία του Στίγματος όπως παρουσιάζεται ο Πολικός Αστήρ του συμπλέγματος της Μικράς Άρκτου και τον Αστερισμό του Δράκοντος με τις αξονικές προεκτάσεις τεκμηριωμένες καθέτως που οριοθετούνε ο Βώτης με τον Αρκτούρο και η Μεγάλη Άρκτος. Γραμμοδοτούμενοι τοιουτοτρόπως αναδύουσε τον Αριθμό Ε.Π.Τ.Α. (Πίνακας 6).

Πίνακας 6. Γραμμοδεσία τεσσάρων αστερισμών δημιουργούνε τον αριθμό Ε.Π.Τ.Α.

Πίνακας 7. Απεικόνιση του Στίγματος

Επομένως το Στίγμα είναι το γραφικό σύμπλεγμα (Πίνακας 7) που στην νεώτερη Ελληνική Γλώσσα και Γραφή παρουσιάζεται σαν στ' και αντιστοιχεί στον αριθμό έξι (6). Σταδιακά και κατ' επέκταση εξελικτικά σαν Στίγμα καθιερώθηκε ο όρος στην χαρτογραφία και την ναυτιλία με τον οποίον καθορίζεται ο γεωγραφικός τόπος στον οποίον ένα θαλασσοδρομούν πλοίο βρίσκεται την συγκεκριμένη στιγμή που εξετάζεται η θέση του και αναδύεται από την τομή των συντεταγμένων του τόπου (γεωγραφικό πλάτος και μήκος) που προσδιορίζονται είτε λογιστικώς με την μέθοδο της αστρονομικής ναυτιλίας στην οποία υπάγεται ο Λαβύρινθος και η Λαβυρινθική Τετρακτύς σαν απεικόνιση Συμπαντική των θέσεων Άστρων και Αστερισμών σε συγκεκριμένες Ημερομηνίες, Φθινοπωρινής και Εαρινής Ισημερίας ή τα Ηλιοστάσια.

Σαν Στίγμα φαίνεται ότι οριζότανε πολύ αργότερα η Φοινίκη δηλαδή ο Πολικός Αστéρας ο οποίος πρωτοκαθορίσθηκε σαν Π-ολικός γεγονός που πιστοποιεί η απεικόνιση και επί του Μ.Η.Α. (βλ. Μινωϊκός Ημερολογιακός Άβακας Π.Δ. Γρηγοριάδη «Το Μινωϊκό Ημερολόγιο») αλλά και τα Αρχαία Κείμενα («Ορφικά»).

Αλλά η λέξη ΣΤΙΓΜΑ (Stigma) διασώθηκε και στις Λατινογενείς Γλώσσες όπως στην Αγγλική όπου σήμερα χρησιμοποιείται με την Ιερότητα του θρησκευτικού «Στίγματος» των ήλων του Ιησού.

Ο Λαβύρινθος λοιπόν σαν Λαβυρινθική Τετρακτύς αποτελεί πλήρεις συντεταγμένες με δεσπόζουσα θέση τον Πολικό Αστéρα γνωστό στην Αρχαιότητα όπως προαναφέρθηκε, που μετονομάσθηκε πολύ αργότερα σε Φοινίκη, προφανώς πηγάζοντος του ονόματος αυτού από την ναυτική χρήση προσανατολισμού των Φοινίκων, αν και χιλιάδες χρόνια πριν ήτο γνωστός όπως αποδεικνύεται από τις απεικονίσεις του Λαβυρίνθου. Ο Λαβύρινθος σαν χαρτογραφική απεικόνιση του Ουράνιου Θόλου αποδίδει θέσεις αστρικές σε συγκεκριμένες ημερολογιακές επήσεις πορείες των Άστρων και Αστερισμών που διαμορφώσανε την σημερινή εξελικτική

ανοδική πορεία των λαών του Πλανήτη μας. Οι δύο αυτές Ημερομηνίες αφορούνε όπως προαναφέρθηκε τα δύο Ηλιοστάσια και κυρίως τις δύο Ισημερίες α) Φθινοπωρινή και β) Εαρινή οπότε και άρχιζε το Έτος συμφώνως τις διάφορες αναφορές και ενδείξεις που έχουνε φθάσει μέχρι τις ημέρες μας στην βαθειά Αρχαιότητα. Οι Ισημερίες όπως και τα Ηλιοστάσια, παρουσιάζουνε μεταξύ τους συμμετρία το δε σταθερό σημείο αναφοράς είναι ο Πολικός Αστέρας ή Φοινίκη αφού προσεγγίζει σταθερά σχεδόν τον ένα Πόλο (Βόρειο) επί «μονίμου» σχεδόν βάσεως στις μέρες μας από πολλών ήδη ετών. Υπό τις εν λόγω προϋποθέσεις και πραγματικότητα παρατίθενται κατωτέρω οι δύο Ισημερίες απεικονιζόμενες επί της Λαβυρινθικής Τετρακτύος και οι αστρικές θέσεις που τις καθορίζουνε. Από την απεικόνιση του Στίγματος και των λοιπών Αστέρων και Αστερισμών προκύπτει πως ο προσανατολισμός του Μινωϊκού Λαβυρίνθου είναι με βάση την Ανατολή, έχοντας στο δεξί μας χέρι τον Πολικό (Βορράς) και πίσω μας την Δύση άρα αριστερά μας τον Νότο!

5. «Μινωϊκή» Χαρτογραφία

Η ανάπτυξη της Χαρτογραφίας συμφώνως τα ανωτέρω στην «Μινωϊκή Εποχή» υπήρξε αναντίρρητη, προηγμένη και επιβεβλημένη για την επεκτατική πολιτική που ανέπτυξε αρχικά ο Μίνως και συνεχίσανε οι «Μινωίτες» πρωτεργάτες της Παγκοσμιοποίησης.

Μελετώντας λεπτομερέστερα τις «Οκτάσχημες Ασπίδες» της Κνωσού και με τις σύγχρονες Γνώσεις μας βλέπουμε ότι ο Δαίδαλος μετά τον Λαβύρινθο χαρτογραφικά θεωρεί τον Ισημερινό να διέρχεται ή να ορίζεται από το μεταξύ των παραλλήλων 35° και 36° (Θέση της Νήσου Κρήτης). Για τον λόγον αυτόν παρουσιάζεται και η σχηματική διαφορά μεταξύ του μεγέθους του άνω μέρους με το κατώτερο της πολυκεντρικής προβολής. Υπό αυτή την προϋπόθεση έπεται πως ο προσανατολισμός των χαρτογραφήσεων αυτών είναι κατά τον άξονα Βορράς-Νότος. Ακολούθως σε ορισμένα ευρήματα, όπως τις «οκτάσχημες πόρνες» που βρεθήκανε στις ανασκαφές της Κύθνου μέρη Ιερατικού κοσμήματος, κατ' εκτίμησή μας, παρουσιάζεται συμμετρική (και ισομερής) η πολυκεντρική προβολή. Τούτο υποδηλώνει πως για ερευνητέους λόγους εγκαταλείφθηκε ο παράλληλος 35° - 36° σαν άξονας της πολυκεντρικής προβολής μετατιθέμενος στον γνωστό μας Ισημερινό. Το γεγονός αυτό του Ισημερινού παρατηρείται επίσης και αναδύεται από τον Λαβύρινθο όταν διαμορφώσουμε τις προκύπτουσες Συντεταγμένες του.

6. Συμπεράσματα και κρίσεις

Ένας χάρτης σήμερα, μπορεί να αποτελεί ταυτοχρόνως καλλιτέχνημα, επιστημονική καταγραφή και πολιτικό στοιχείο, αλλά και τεκμηρίωση της επιφανειακής διαμόρφωσης της εδαφικής πραγματικότητας της συγκεκριμένης Εποχής. Ιδιαίτερα δε σε μιά Εποχή της βαθειάς Αρχαιότητας, όπου η Γνώση ήτανε αποκλειστικό προνόμιο της Ιερατικής κάστας, αποτελούσε επιπροσθέτως και ένα άκρως απόρρητο στοιχείο, φυλασσόμενο στα άδυτα των Μινωϊκών Ανακτόρων και μάλιστα στην Αίθουσα του Θρόνου. Ο κίνδυνος κλοπής των απορρήτων αυτών Γνώσεων οδήγησε το Ιερατείο όπως επιζωγραφίσει διακοσμητικά την Αίθουσα με τους συνταχθέντες Χάρτες της Εποχής, αντί να τους αναρτήσει επί διφθερών ή περγαμηνών όπως τους κατείχε ο εκάστοτε Κυβερνήτης πλοίου, κοινωνός ως Μεμυημένος, των Γνώσεων ναυσιπλοΐας (Βασιλική Τέχνη). Έτσι διασωθήκανε οι πρώτοι αυτοί, μοναδικής αξίας Παγκοσμίως, χάρτες που εξυηρητήσανε την ναυσιπλοΐα, την οικονομική, εμπορική ανάπτυξη της Μινωϊκής Κρήτης καθιστώντας την ναυτοκράτεια, κατ' επιλογή του Μίνωα, κριτήριο, σκοπός και αποικιοκρατική συνειδητή πολιτική, αναπτυξιακή και μη τυχαία, που ανέπτυξε και μια πολυπολιτισμική νοοτροπία και συνείδηση, σε μιά εποχή που πολλοί λαοί ζούσανε ακόμη σε πρωτόγονη κατάσταση!

Είναι γνωστό πως οι πρώτοι γεωγραφικοί χάρτες των νεωτέρων χρόνων, από τον Μεσαίωνα και εδώ με χαρτογραφικές παραστάσεις διαφόρων τόπων που εξυηρητήσανε εκτός των καθαρών γεωγραφικών και επικοινωνιακούς σκοπούς αφορούνε την περιοχή της Μεσογείου και σχεδιάστηκανε από τους Έλληνες με βάση Αστρονομικές προσδιορισμούς. Το Αιγαίον Πέλαγος, η πολυνησία του και η μικρή αυτοδυναμία των πλοίων της Αρχαιότητας, το

καταστήσανε αναπόφευκτο διαμεσολαβητή στις σχέσεις Ανατολής-Δύσης και σημείο συναντήσεως των διαφορετικών Πολιτισμών, με συνδυαστικό κρίκο τους Κρήτες Μινωίτες που ταξιδεύανε Δυτικά και εκτός των Ηρακλείων Στηλών συμφώνως τις διατυπωμένες απόψεις του αειμνήστου Μελετητή Πατρόκλου Καμπανάκη στην «Ατλαντίδα» και τα αναφερόμενα αποδεικτικά στοιχεία στο βιβλίο «Ατλαντίς Συμπαντική Γήϊνη Εσπερία» και Ανατολικά πέραν της Ερυθράς Θαλάσσης μέχρι την μακρυνή και άγνωστη Κίνα, συμφώνως τις απόψεις και τα στοιχεία που τις τεκμηριώνουν και παρατίθενται στο πόνημα «Η Μινωϊκή Καταγωγή της Κινεζικής Γραφής» αλλά κυρίως από τις ανευρεθείσες, προ δεκαετίας περίπου, τέσσερις μούμιες στην κοιλάδα Ταρίμ, κάτω από την άμμο της ερήμου Τεκλαμακάν της επαρχίας Σιγιάνγκ της Δυτικής Κίνας, από την εξέταση του DNA των οποίων αποδείχθηκε η Ευρωπαϊκή τους καταγωγή χρονολογούμενες περίπου το 1800π.Χ. μιάς δε εξ' αυτών χρονολογείται περί το 2800π.Χ. γεγονός που αποδεικνύει ότι πολύ πριν οι Μινωίτες είχαν μεταβεί ιδρύοντας ενδιαμέσως από Μεσοποταμίας και πέρα σταθμούς ανεφοδιασμού, διαχειμάσεως, επισκευών και ναυπηγήσεως πλοίων στην Κύπρο και την Ούρ της Μεσοποταμίας αρχικά, αλλά και άλλων ενδιαμέσων σταθμών, αναγκαστικά, που αναπτύξανε πολιτισμό ελληνογενή κατά βάση.

Στο ταξίδι τους αυτό, εκτός από τις ειδικές Απόρρητες Ιερατικές Γνώσεις, τους διευκόλυνε προφανώς η γεωγραφική διαμόρφωση του Πλανήτη στην αμέσως μετά τους Κατακλυσμούς Εποχή. Έτσι όσες περιοχές σήμερα αποτελούν ερήμους και στέπες βρεθήκανε κάτω από την στάθμη της θάλασσας διευκολύνοντας τοιούτοτρόπως τα μέγιστα στην επικοινωνία μεταξύ των λαών υπό την προϋπόθεση ότι αυτοί ήσαν γνώστες της ναυπηγικής και της ναυσιπλοΐας όπως οι Μινωίτες, καθώς ήδη έχει αναφερθεί.

Είναι προφανές πως οι γεωγραφικές γνώσεις προηγήθηκαν κατά πάρα πολλούς Αιώνες του Πτολεμαίου αλλά και αυτού του Αναξιμανδρου του Μιλησίου μαθητού του Θαλή, που ο Ερατοσθένης θεωρεί τον πρώτον σαν τον πρωτοπόρο χαρτογράφο της γήϊνης επιφανείας. Αυτό και πηγάζει από την μελέτη των Αρχαίων Κειμένων όπως σε πρώτη φάση οριοθετείται από τα «Ορφικά» και ιδίως τα «Αργοναυτικά» (έκδ. Ήλιος) όπου μνημονεύεται ότι:

- 1) «Αυτοί απετύπωσαν ομοίωμα από τον Ουρανόν» (στίχος 18).
- 2) «Προσήλθε και ο Αγκάιος, που κατήγετο από την Πλευρώνα ο οποίος εγνώριζε τις κινήσεις των άστρων εις τον ουρανόν και τις κυκλικές περιφορές των πλανητών αστέρων» (στίχοι 208-210).
- 3) «Επειτα ο Κένταυρος μου έδωσε με το χέρι του δώρον ένα δέρμα παρδάλεως, δια να το έχω ως αναμνηστικόν της φιλοξενίας» (στίχοι 450-453).

Εκ των ανωτέρω κειμένων προκύπτει ότι για την ναυσιπλοΐα ήτο αναγκαία και υφίστατο η γνώση και χρήση των αστερισμών (Ουράνιος χάρτης). Δηλαδή παρουσιάζεται ή να πραγματοποιείται νυκτερινή κωπηλασία ή να προσανατολίζονται κατά την νύκτα με τους Αστερισμούς, ή αμφότερα. Αρχαιότερη όμως αναφορά είναι αυτή του Μινωϊκού Λαβυρίνθου που αποτελεί τον αρχαιότερο Συμπαντικό χάρτη με συντεταγμένες $12 \times 12 = 144$ κανάβους που χιλιάδες χρόνια αργότερα παρουσίασε σαν δική του επινόηση ο Καρτέσιος!... Όλα αυτά τα στοιχεία τεκμηριώνουν και αναδύουν την ύπαρξη χαρτών. Ερμηνεύοντας δε τον «Μύθο» καταλήγουμε πως ο Μίτος ταυτίζεται με τον χάρτη του Αιγαίου και της λεκάνης της Μεσογείου, αφού ο Μίνως μετά το γεγονός αυτό, της παράδοσης από την Αριάδνη του «μίτου» που της έδωσε ο Δαίδαλος, στον Θησέα, καταδιώκει τον Δαίδαλο για να τον καταπονήσει και ο οποίος καταλήγει υπό την προστασία του βασιλιά της Σικελίας όπου όταν καταπλέει και αποβιβάζεται εκεί ο Μίνως, γνωρίζοντας πλέον το κρησφύγετο του Δαιδάλου, δολοφονείται από τον εκεί όψιμο προστάτη του χαρτογράφου Δαιδάλου για ευνόητους λόγους...

Πρόσθετα δε στοιχεία που μαρτυράνε, τεκμηριώνουν και αποδεικνύουν πως ήδη η χαρτογραφία είχε καθιερωθεί σαν κύρια Γνώση των Μινωϊτών είναι η αρχαιολογική σκαπάνη που έφερε στο φως τις πόλεις της Κρήτης οι οποίες είναι όλες ανοχύρωτες, διότι κανένας

εχθρός δεν μπορούσε να βρει το νησί εκ του λόγου ότι αγνοούσανε τους χάρτες και την λειτουργία τους που σ' αυτήν βασίσθηκε η προϊστορική Μινωϊκή κυριαρχία που τους οδήγησε στην Κίνα και εν συνεχεία στην Μικρονησία ανατολικά και στην Κεντρία Αμερική δυτικά. Άλλωστε η όλη εκστρατεία των Αργοναυτών και η αναφορά στο «χρυσόμαλλον δέρας» αναδύει επίσης την ύπαρξη χάρτου που αφορούσε την Γνώση χρυσοφόρων περιοχών του Πλανήτη στην Μυκηναϊκή Εποχή που διαδέχθηκε την Μινωϊκή, μερικές χιλιάδες χρόνια αργότερα και ήτο καταγεγραμμένος επί του δέρματος (δέρας) που αποτέλεσε ένα από τα υλικά καταγραφής, δεδομένου ότι ακόμη και σήμερα η Περγαμηνή (επεξεργασμένο δέρμα) αποτελεί υλικό για Γραφή.

Τέλος θα πρέπει να επισημανθούν και τα εξής πρόσθετα στοιχεία που τεκμηριώνουν ότι οι «οκτώσχημες» ή «οκτώσχημες ασπίδες» αποτελούν χάρτη πολυκεντρικής προβολής βορείου και νοτίου ημισφαιρίου:

α) Στο κέντρον παρατηρούμε άτρακτον ταυτιζομένη με τον Συμπαντικό και Γήινο Άξονα.

β) Εάν ήσαν «ασπίδες» οι απεικονίσεις αυτές θα είχαν την «λαβή» (άτρακτος) πλατύτερη στα άκρα της για στερέωση επί της «ασπίδος» και λεπτή στο μέσον για χειρολαβή. Το γεγονός λοιπόν ότι αποτελεί άτρακτον συνηγορεί στην άποψη ότι οι «απεικονίσεις» είναι χάρτες.

γ) Παρατηρώντας την άτρακτον υφίσταται διακεκομμένη διπλή «οριοθέτηση» περιμετρικά της ατράκτου και υπό μορφήν ελλείψεως.

δ) Είναι προφανές ότι αν ένας κοσμοκράτορας, όπως στην εποχή του ο Μίνως, ήθελε να αναρτήσει διακοσμητικές «ασπίδες» είχε όλη την δυνατότητα να τις κατασκευάσει από χρυσό, άργυρο ή ελεφαντόδοντο η όποιο άλλο υλικό πολύτιμο ήθελε. Τουναντίον η επιζωγράφιση αποδεικνύει ότι ΔΕΝ πρόκειται για «ασπίδες» αλλά για χάρτες, άκρως πολύτιμους ιδιαίτατα την εποχή εκείνη και για τον φόβο της κλοπής τους και αποφυγή διαρροής και κοινοποίησης των Γνώσεων χαρτογραφίας και απεικονίσεως των μερών της γήινης επιφάνειας, εφωϊώς πράττων, έδωσε εντολήν όπως γίνει η επιζωγράφισή τους στις τοιχοποιίες των εσωτάτων δωματίων του Ανακτόρου του για λόγους Ασφαλείας και διαφύλαξης της Απορρήτου Ιερατικής Γνώσεως.

ε) Στον Δίσκο της Φαιστού υπάρχει δερματοστιξία στο μάγουλο της απεικόνισης του ενός Ιερέως Δακτύλου ή Κουρήτα που υποδηλώνει προφανώς Ιερατική του ενασχόληση. Αντίστοιχες απεικονίσεις υπάρχουν και σε Ιερατικά κοσμήματα εκθέματα του Μουσείου Ηρακλείου.

στ) Στους χάρτες των Μυκηνών υφίσταται στο άνω μέρος απεικόνιση του Μινωϊκού ρόδακος μέτρον χρόνου και μήκους που αντιστοιχεί σε είκοσι λεπτά διάρκεια ροής κλεψύδρας και τέσσερα (4cm) περίπου εκατοστά του μέτρου μήκος όπως προκύπτει από τον Μινωϊκό Ημερολογιακό Άβακα που κατά πλάτος έχει δεκατέσσερις ρόδακες εν σειρά συνολικής εκτάσεως εξήντα εκατοστών του μέτρου. Εκτιμάται ότι υποδηλώνονται τουοτοτρόπως αφ' ενός μεν οι αποστάσεις (υπόμνημα κλίμακος) αφ' ετέρου ο χρόνος για την διάνυσή τους προφανώς σε ημέρες (1 ημέρα διανύονται περίπου 20 μίλλια κωπηλατώντας) με πλοία κατασκευής της Μινωϊκής Εποχής (πριν το 3200π.Χ.).

Βιβλιογραφία

Εγκυκλοπαίδεια Πυρσού

Εγκυκλοπαίδεια Ηλίου

Ομήρου «Οδύσσεια» και «Ιλιάδα»

Πλούταρχος «Θησεύς»

Ισοκράτους «Λόγοι» 28

Ευριπίδης «Ηρακλής»

Διοδώρου Σικελιώτη β. IV

Απολλοδώρου β. III

Ηρόδοτος β. Ζ'

Πασσά Ι.: Τα Ορφικά, έκδοση Ηλίου.

Δημοπούλου Ν., 2005: Το Αρχαιολογικό Μουσείο Ηρακλείου, έκδ. Ι. Λάτση, σελ. 332 - 333

Γρηγοριάδη Π.Δ., 1987: Οι οκτάσχημες ασπίδες, Μινωϊκοί Χάρτες. Μελέτη κατατεθημένη στην Εθνική Βιβλιοθήκη

Γρηγοριάδη Π.Δ., 2003 Η Ελληνική Καταγωγή της Άλφα-Βήτα

Γρηγοριάδη Π.Δ., 2004 Ατλαντίς Συμπαντική Γήϊνη Εσπερία σελίς 96-98

Γρηγοριάδη Π.Δ., 2006 Η Γέννηση των Αριθμών από τον Λαβύρινθο εκδ. Δρόμων Αθήνα